

ת"פ 6397/12/19 - מדינת ישראל נגד יעקב תמייב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 6397-12-19 מדינת ישראל נ' תמייב

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד מנאל אבו עאמר מפרקליטות

מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

יעקב תמייב

ע"י עו"ד עודד הכהן

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות על פקודת מס הכנסה וחוק מס ערך מוסף ועבירות הפרת הוראה חוקית ושיבוש מהלכי משפט. ואלו עובדות האישום:

אישום ראשון

משנת 2008 ואילך היה הנאשם עוסק רשום שפעל בתחום הבניה והשיפוצים. הנאשם נתן שירוי אדריכלות והוצאת היתרי בניה, עליהם דיווח לרשויות המס כדין, ולצד זה ביצע עבודות בניה ושיפוצים, אשר על רובן המכריע לא דיווח כדין. החל משנת 2011 היה לנאשם שותף בעסק, בשם טארק עבד אללטיף (להלן: **טארק**).

בשנת 2008 ביצע הנאשם עסקאות לא מדווחות בהיקף כולל של 321,000 ש"ח.

בשנת 2009 ביצע הנאשם עסקאות לא מדווחות בהיקף כולל של 525,000 ש"ח.

בשנת 2010 ביצע הנאשם עסקאות לא מדווחות בהיקף כולל של 174,000 ש"ח.

בשנת 2011 ביצעו הנאשם וטארק עסקאות לא מדווחות, מתוכן הפיק הנאשם הכנסות בסכום כולל של 451,000 ש"ח.

בשנת 2012 ביצעו הנאשם וטארק עסקאות לא מדווחות מתוכן הפיק הנאשם הכנסות בסכום כולל של 643,000 ש"ח.

בשנת 2013 ביצעו הנאשם וטארק עסקאות לא מדווחות מתוכן הפיק הנאשם הכנסות בסכום כולל של 301,000 ש"ח.

בשנת 2014 ביצעו הנאשם וטארק עסקאות לא מדווחות מתוכן הפיק הנאשם הכנסות בסכום כולל של 605,000 ש"ח.

בשנת 2015 ביצעו הנאשם וטארק עסקאות לא מדווחות מתוכן הפיק הנאשם הכנסות בסכום כולל של 179,000 ש"ח.

סך הכל הפיק הנאשם לאורך התקופה שבין השנים 2008 ל- 2015 הכנסות לא מדווחות בסכום כולל של מעל 3.2 מיליון ש"ח, אותן לא כלל בספריו, לא הוציא נגדן חשבוניות מס ולא דיווח עליהן לרשות המסים.

בשל מעשיו אלו הורשע הנאשם בעבירות הבאות:

8 עבירות של מרמה ותחבולה על פי פקודת מס הכנסה.

8 עבירות של השמטת הכנסה מדו"ח על פי פקודת מס הכנסה.

8 עבירות של אי קיום דרישה על פי פקודת מס הכנסה.

8 עבירות של קיום פנקסי חשבוניות כוזבים על פי פקודת מס הכנסה.

53 עבירות של אי הוצאת חשבונית מס.

8 עבירות של מרמה ותחבולה על פי חוק מס ערך מוסף.

להשלמת התמונה אוסיף, כי מעובדות האישום עולה כי טארק הפיק בשנים 2011-2015 הכנסות לא מדווחות בסכום כולל של מעל 3.1 מיליון, אך המאשימה לא יחסה הכנסות אלו לנאשם, למרות שהשניים היו שותפים בתקופה זו. כמו כן, על פי עובדות האישום הראשון בשני מקרים הנאשם וטארק מסרו ללקוחות אשר ביקשו חשבונית מס חשבוניות כוזבות, על שם חברת "פקיר", אך גם בשל כך לא יחסה לנאשם עבירה.

אישום שני

ביום 10.3.15 נחקרו הנאשמים על ידי חוקרי רשות המסים בשל חשד לעבירות מושא האישום הראשון, ולמחרת שוחררו בתנאים שונים, ובהם איסור לשוחח עם עדים בנושא החקירה, עד יום 11.4.15.

לאחר מכן פנתה אשתו של הנאשם, אולגה, באמצעות מכשיר הטלפון של בנה הקטין לאשתו של טארק ותיאמה פגישה בינה בין הנאשם לטארק. ביום 14.3.15 נפגשו הנאשם ואשתו עם טארק בביתה של אחותו של הנאשם. הנאשם ואשתו דברו עם טארק על נושאי החקירה ובקשו ממנו למסור לחוקרים גרסה שקרית, כאילו הוא מקבל את ההכנסות מעבודות הבניה ואילו הנאשם מקבל רק עמלת תיווך. הנאשם הבטיח לטארק כי אם ימסור את הגרסה השקרית יפצה אותו כספית או יעביר לו עבודות בניה.

למחרת היום, ביום 15.3.15 טארק נחקר ברשות המסים ומסר גרסה כוזבת כפי שביקשו ממנו הנאשם ואולגה.

להשלמת התמונה אוסיף, כי תחילה הוגש כתב אישום אחד נגד הנאשם, טארק ואולגה, שהתנהל בת"פ 42102-01-18:

עניינה של אולגה הסתיים לפני ביום 1.12.19 בהסדר טיעון "סגור", במסגרתו נגזר עליה עונש מוסכם של מאסר על תנאי וקנס.

בעניינו של הנאשם הגיעו הצדדים ביום 1.12.19 להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם הודה והורשע והוסכם, כי הטיעונים לעונש ידחו לפרק זמן של שנה, על מנת לאפשר לנאשם להסיר את מחדליו. לעניין העונש הוסכם, כי ככל שיסיר הנאשם את מלוא המחדלים תוך שנה, תעתור המאשימה לעונשים של 20 חודשי מאסר וקנס של 25,000 ש"ח והנאשם יטען כפי הבנתו, וככל שלא יסיר את מלוא המחדלים, תעתור המאשימה לעונש של 30 חודשי מאסר ועונשים נלווים והנאשם יטען כפי הבנתו.

טארק כפר במיוחס לו ועניינו מתנהל לפני מותב אחר (כב' הש' א. סלע) ועניינו של הנאשם הופרד לצורך פרשת העונש ומתנהל בהליך זה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת מעשיו של הנאשם, ובכלל זה העובדה כי העלים הכנסות בהיקף של מעל 3 מיליון ש"ח לאורך 8 שנים, פגיעת המעשים בקופה הציבורית ומתן יתרון לא הוגן על עסקים מתחרים, והתחכום והתעוזה שבמעשים. עוד הפנתה לכך שהנאשם לא הסיר את מחדלי כתב האישום, מלבד סכום של 216,000 ש"ח. לאור אלה ביקשה להשית על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל, קנס בסך 100,000 ש"ח ומאסר מותנה.

ב"כ הנאשם טען לזכות הנאשם את כל אשר ניתן לטעון: לדבריו, הנאשם פעל לא בשל תאוות בצע, אלא בשל "צורך קיומי", ויש לראותו כמו אדם שגנב כיכר לחם מהמכולת. לעניין הפגיעה בערכים מוגנים טען, כי הנזק הממשי לקופה המדינה בשל מעשיו נמוך ורחוק מאוד מסכומי הכנסותיו, לאור אחוזי הרווח המקובלים בענף הבניה. עוד טען כי היה שיהוי ניכר בניהול ההליכים, שכן מדובר בעבירות שנעברו בשנת 2008, וחלפו מאז 13 שנים. לטענת ב"כ הנאשם, עניין זה עומד בניגוד להנחיית היועץ המשפטי לממשלה ביחס לקצב טיפול בתיקים.

טענה נוספת שהעלה ב"כ הנאשם היתה כי הנאשם נפרד מאשתו במהלך התקופה, וכי הנאשם קיבל אחריות למעשים שנוגעים לאשתו - אם כי הבהיר כי אין הנאשם חוזר בו מהודאתו.

לעניין הסרת המחדל טען ב"כ הנאשם, כי נדרש על ידי פקיד השומה לשלם את חובו בתשלום אחד, וכי בשל מגפת הקורונה לא עלה בידו להתקדם בהסרת המחדלים.

לסיכום ביקש ב"כ הנאשם כי בית המשפט יורה לרשויות להגיע עם הנאשם להסדר תשלומים נוח, ידחה את מתן גזר הדין לתקופה משמעותית ובסופה ישית על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שירות.

הנאשם ביקש לומר את המילה האחרונה. לדבריו הוא סבל מבעיות גב קשות, בגין עבר ניתוח, וחרף זאת קם מדי בוקר לעבודתו על מנת לנהל את עסקו, על מנת לפתח ולבנות את המדינה יחד עם הרשויות. עוד אמר כי בית הסוהר מיועד לאנשים ורוצחים והוא אינו רואה עצמו שייך לשם.

מתחם העונש ההולם - עבירות המס

לאורך תקופה של 8 שנים ניהל הנאשם עסק של בניה ושיפוצים והפיק ממנו הכנסות רבות, אשר עיקרן - סכום של מעל 3.2 מיליון ש"ח, הועלם מהרשויות. הנאשם נמנע בצורה שיטתית מלנהל ספרים כדין להגיש דו"חות ולהוציע חשבוניות, ופעל בדרכי מרמה וערמה, על מנת להתחמק מתשלום מס הכנסה ומס ערך מוסף בהם היה חייב.

שני ערכים מוגנים נפגעו בשל מעשי הנאשם, ערך השוויון בנטל המס וערך הפגיעה בקופה הצבורית. המעשים גרעו מן הקופה הצבורית סכום ניכר, שאת רובו לא שילם הנאשם עד היום. מטיעוני הצדדים עולה, כי על פי השומה האזרחית חובו של הנאשם לרשויות עומד כיום על כמיליון ש"ח, לאחר ששילם חלק קטן מחובו (ר' ע' 4 ש' 1 לפרוטוקול). אציין בהקשר זה, כי לא ניתן לקבל את טענת הנאשם, כי הנזק הממשי שנגרם לקופת המדינה בשל העבירות עומד על עשרות אלפי שקלים בלבד: פסיקה עקבית קובעת, כי בעבירות של העלמת הכנסות, הנתון העיקרי אליו יתייחס בית המשפט בגזירת הדין הוא מחזור ההכנסות שהועלמו ולא היקף ההכנסה החייבת במס. במיוחד הדברים אמורים לאור העובדה שהנאשם הורשע בין היתר בכך שלא ניהל ספרים וקשה לדעת מה היה היקף הכנסתו החייבת.

ר' לעניין זה דבריו של כבוד הש' שהם בע"פ 5783/12 נסים גלם נ' מדינת ישראל :

המבחן הוא מבחן ההכנסה ואין מקום, בנסיבות מעין אלה, לערוך חישוב, כפי שהציע עו"ד וינרוט, ולהגיע לתוצאה חשבונאית המשקפת את המס הסופי אותו היה על המערער לשלם. בדרך המוצעת על-ידי עו"ד וינרוט, יצטרכו "בתי המשפט להידרש לחישובים ולהשערות סבוכים לגבי היקף הכנסותיו והוצאותיו של העברין, אילו רק היה נוהג כאדם ישר..." (ע"פ 4980/07 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.11.2010) (בפסקה 35). סבורני, כי אין מקום לערוך חישובים מעין אלה, מה גם שלא הוצגו בפני בית משפט קמא נתונים, המאפשרים לקבוע את הרווח הנקי של המערער, לו "היה נוהג כאדם ישר". לפיכך, אינני סבור כי יש מקום להכנס לחישובים מורכבים, כדי להגיע לסכום הרווח שהפיק המערער, שרק הוא מחוייב במס הכנסה. לענייננו, די בכך שמדובר בהעלמת הכנסות בהיקפים גבוהים ביותר, ואין מקום לחישובים נוספים מעבר לכך.

על כך אוסיף, כי הנאשם הורשע גם בכך שלא הוציא חשבוניות מס, וסכום המע"מ אותו העלים הנאשם הוא כחצי מיליון ש"ח.

מלבד חומרת העבירות ופגיעתן בערכים מוגנים חשובים, אלו עבירות אשר הפתוי לבצען גדול וסיכויי התפיסה נמוכים. לפיכך יש מדיניות ענישה ראויה אמורה להרתיע נאשמים מבצוע עבירות דומות.

לענין הערכים המוגנים, ר' למשל 3641/06, צ'צ'קס נ' מדינת ישראל.

"בית-משפט זה חזר והדגיש לאורך השנים את החומרה שבה יש להתייחס לעבריינות כלכלית, ועבריינות מס בכלל זה, נוכח תוצאותיה ההרסניות למשק ולכלכלה ולמרקם החברתי, ונוכח פגיעתה הקשה בערך השוויון בנטל חובות המס הנדרש לצורך מימון צרכיה של החברה ולפעילות התקינה של הרשויות הציבוריות. העבריינות הכלכלית, ועבריינות המס בכללה, איננה מסתכמת אך בגריעת כספים מקופת המדינה. היא פוגעת בתודעת האחריות המשותפת של אזרחי המדינה לנשיאה שוויונית בעול הכספי הנדרש לסיפוק צורכי החברה, ובתשתית האמון הנדרשת בין הציבור לבין השלטון האחראי לאכיפה שוויונית של גביית המס - פגיעה הנעשית לרוב באמצעי מירמה מתוחכמים, קשים לאיתור."

לעתים רבות מתייחסת החברה בסלחנות לעברייני מסים, כאילו אין במעשיהם חומרה או פסול מוסרי או ערכי - והדבר אף עלה מדברי הנאשם עצמו, אשר במילתו האחרונה אמר כי אינו רואה עצמו שייך לבית הכלא, שכן זהו רק מקומם של "אנשים רעים". המנעות תשלום מסים חותרת תחת ערכים חברתיים בסיסיים של שוויון בנשיאה בנטל ומכל בחינה שקולה לשליחת יד לקופת הציבור. משכך, נקודת המוצא היא, כי יש לראות את עברין המסים ככל עברין אחר שולח ידו

ברכוש חברו - בהבדל שסיכויי תפיסתו של עבריון המסים נמוכים יותר, רווחיו לרוב גבוהים יותר מאלו של גנב "רגיל", והוא אף אינו משלם את מחיר ההוקעה החברתית אותו משלם עבריון רכוש אחר. ומעבר לכך, עבריון המסים פועל מתוך בחירה מודעת ותכנון מראש. לפיכך, על מדיניות הענישה לתת ביטוי לפסול המוסרי והערכי שבעבירות מסים ולכך שאין הבדל בין מי שמתחמק מתשלום מס אמת ובין מי ששולח יד לרכוש חברו.

ר' בהקשר זה רע"פ 7135/10 חן נ' מדינת ישראל, בפסקה יא':

"יש המתפתים לראות עבירות מס, שאין הנגזל האינדיבידואלי בהן ניצב לנגד העיניים והרי הוא הציבור כולו, 'חסר הפנים' כביכול - במבט מקל. לא ולא. אדרבה, בית משפט זה, עוד משכבר הימים, ראה אותן בחומרה וקבע 'כמדיניות רצויה, שלא לאפשר ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות כשהמדובר בעבירות פיסקליות' (ע"פ 4097/90 בוירסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] מיסים ה(1); שציטטה המשיבה). אכן, רבים מעברייני המס הם אנשים שייראו כנורמטיביים ביסודם, אשר לא ישלחו יד לכיס הזולת - אך אינם נרתעים משליחת יד לכיס הציבורי. לכך מחיר בענישה" (ראו בנוסף: רע"פ 74/13 חלידו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.4.2013); רע"פ 7790/13 חיים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.2013); רע"פ 5358/12 שוקרון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.7.2012)).

פסיקה עקבית קובעת, כי בעבירות מסים יש להחמיר עם העבריינים לשם הרתעה, בשל הקלות שבביצוע העבירות והקושי לאתר מבצעה. בפסיקה ניתן דגש על הערך החברתי העומד בבסיס החובה לשלם מסים ולשאת בנטל הכללי ועל הפגיעה החברתית והכלכלית הנגרמות כתוצאה מהן. כן נפסק לא אחת, כי לנסיבות האישיות של העבריון יש משקל נמוך. ר' למשל רע"פ 7964/13, יוחנן רבינשטיין נ' מדינת ישראל (פסקה 9):

חומרתן של עבירות המס נעוצה בפגיעתן הקשה בערך השוויון, העומד ביסוד חובת תשלום המס. ההתחמקות הבלתי חוקית מתשלום מס אמת, מגדילה את עול המס המוטל על אזרחי המדינה, והיא פוגעת בקופה הציבורית. אין צריך לומר, כי באותה שעה, המתחמק ממס נהנה משירותיה של המדינה, הממומנים מכיסיהם של אזרחים שומרי חוק. חומרה זו היא שהביאה למדיניות ענישה מחמירה הנלווית לעבירות המס, ובמסגרתה יש לבכר את האינטרס הציבורי על פני שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של המבקש ולקשייו הכלכליים. ככלל, הרשעה בעבירות מס תגרוור אחריה הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריא לצד הטלתו של קנס כספי, אשר נועד לפגוע בכדאיות הכלכלית של ביצוע העבירות.

ר' גם רע"פ 977/13 אודיז נ' מדינת ישראל (20.2.2013) [פורסם בנבו]:

"בית משפט זה כבר קבע, לא אחת, כי עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה- בקופה הציבורית, והעקיפה- בכיסו של כל אזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון בנשיאת נטל המס [...] לאור הלכה זו הותוותה בפסיקה מדיניות הענישה, לפיה יש לגזור את דינם של עברייני המס תוך מתן הבכורה לשיקולי ההרתעה, ולהעדיף על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם [...]. עוד נקבע, כי בגין עבירות אלו, אין להסתפק, ככלל, בהשתת עונש מאסר, אשר ירוצה בעבודות שירות, אלא יש למצות את הדין עם העבריינים באמצעות הטלת עונש מאסר בפועל, המלווה בקנס כספי".

וכן ר' רע"פ 3446/18, רע"פ 5060/04, הגואל, רע"פ 4791/08, כהן, רע"פ 7450/09, רע"פ 2843/11, אבו עיד, עפ"ג 2444-03-11, ג'בר, רע"פ 7790/13, חיים, רע"פ 1866/14, אופיר זקן, רע"פ 5064/14, רבחי נתשה נ' מדינת ישראל, רע"פ 2259/16, חנוכיב, עפ"ג 19411-05-18, אבו עוואד ופסיקה דומה רבה.

בקביעת מתחם העונש אביא בחשבון את התקופה המשמעותית לארכה עבר הנאשם את העבירות - שמונה שנים, את היקפן הניכר של הכנסותיו הלא מדווחות - מעל 3.2 מיליון ש"ח ואת העובדה שהורשע הן בביצוע עבירות על פקודת מס הכנסה והן בעבירות על חוק מס ערך מוסף. מנגד אביא בחשבון כי המעשים בוצעו ללא תחכום מיוחד ומתבטאים בעיקרו של דבר בעבודה "מתחת לרדאר". כמו כן אביא בחשבון, כי המאשימה היתה נכונה להגביל את עצמה לעונש של 20 חודשי מאסר ככל שהנאשם היה מסיר את המחדלים - ועניין זה מלמד כי לשיטת המאשימה עצמה מתחם העונש ההולם יכול להתחיל במאסר לתקופה זו.

בשים לב לאלה, מתחם העונש ההולם הוא מאסר, לתקופה שבין 20 חודשים ועד 45 חודשים.

מתחם העונש ההולם - שיבוש מהלכי משפט והפרת הוראה חוקית

הנאשם נחקר ברשות המסים, שוחרר בתנאי שלא ידבר עם עדים רלוונטיים, וארבעה ימים לאחר מכן אשתו תיאמה מפגש עם טארק בדירת אחותו של הנאשם, ושם הנאשם שכנע את טארק למסור גרסה שקרית, כאילו הנאשם רק העביר לטארק עבודות וקיבל בעבור זאת דמי תיווך, ולא קיבל את הכנסות בעצמו. הנאשם הבטיח לטארק כי יקבל בעבור זאת תמורה, בין תשלום כסף בין העברת עבודות. הנאשם עשה כן על מנת לשבש את החקירה בעניינו ולמנוע מהרשויות להגיע לחקר האמת וכך להתחמק מהדין - וכל זאת תוך הפרת צו שיפוטי שאסר עליו להיות בקשר עם טארק.

מדובר במעשים קשים וחמורים, החותרים תחת ערכים מוגנים של כיבוד שלטון החוק, ציות להחלטות שיפוטיות ומתן אפשרות לרשויות לנהל חקירה שתביא לחקר האמת.

משכך, יש לקבוע בגין אישום זה מתחם עונש הולם ומרתיע, אשר יבטא את חומרת המעשים.

אני ער לכך שהמאשימה הגיעה עם אשת הנאשם להסדר "סגור" בגין חלקה במעשים, על פיו נגזרו עליה מאסר מותנה וקנס כספי. בגזר דינה של אותה נאשמת ציינתי, כי היה מקום להשית עליה עונש מוחשי ומרתיע, אך לאור חלקה במעשה והמדיניות בדבר כיבוד הסדרי טיעון, גזרתי עליה את העונשים המוסכמים (ר' גזר הדין בת"פ 42102-01-18).

מעבר לכך, שיקול הדעת המוקנה לצדדים במסגרת הגעה להסדר טיעון, שונה מזה של בית משפט בבואו לגזור את הדין ורחב ממנו, ומאפשר לצדדים הגיע להסכמה עונשית אחרת מזו שבית המשפט היה מגיע אליה. ר' בהקשר זה רע"פ 3446/18, חרש נ' מדינת ישראל, שם נפסק כי: **מעריך השיקולים הפועלים ביחס לגיבושו של הסדר טיעון, ובפרט ביחס לענישה, רחב יותר מזה הקיים בפני בית משפט בבואו לגזור את דינו של נאשם בהתאם להוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין (וראו רע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.12.2013)).**

על כך אוסיף, כי אשת הנאשם הורשעה רק בשיבוש הליכי משפט, ואילו הנאשם הורשע גם בהפרת הוראה חוקית, שכן פנייתו לטארק נעשתה ארבעה ימים לאחר ששוחרר בתנאי שלא יצור קשר עם עדים בפרשה.

בשים לב לכל אלה, מתחם העונש ההולם את המעשים מושא האישום השני הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין מספר

חודשים ועד שנה.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1969, אין לחובתו הרשעות קודמות. מטעונו בא כוחו עולה כי נפרד מאשתו לאחרונה וכי סובל מבעיה רפואית בגבו.

כפי שצינתי למעלה, עיקרו של המחדל לא הוסר, וחובו של הנאשם לרשויות עומד על כמיליון ש"ח.

דין והכרעה

לזכות הנאשם זקפתי את הודאתו במיוחס לו ואת העובדה כי מדובר בהרשעתו הראשונה.

לחובת הנאשם זקפתי את העובדה שעד היום לא שילם את חלקו הגדול של חוב המס ויתרת חובו עומד על כמיליון ש"ח, אשר לא נראה כי יש תוחלת שתוחזר לקופת המדינה. המדובר בנתון משמעותי בתיקי מס, שכן הבעת החרטה של עברין מסים אמורה להתבטא בראש ובראשונה בתשלום חוב המס. במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שבמקרה שלפני הטיעונים לעונש נדחו בשנה ושלושה חודשים לצורך הסרת המחדל - והדבר לא נעשה.

אני ער לטענה, כי חוב המס לא שולם בשל מצבו הכלכלי של הנאשם ומגיפת הקורונה שהתפרצה בפרק הזמן שניתן לנאשם להסרת המחדלים. הפסיקה קובעת, כי לא ניתן לתת משקל לענין זה. ר' למשל רע"פ 5557/09, שוסטרמן נ' מדינת ישראל, שם נפסק בעניינו של מי שקיבל הפטר מתשלום חוב מס:

בית משפט זה ציין פעמים רבות, כי בעבירות כלכליות ועבירות המס בכלל זה, על מדיניות הענישה לשקף את הסכנה הגדולה הטמונה בהן לפרט ולציבור כאחד, ואת יסוד ההרתעה הנדרש ביחס לביצועה (ראו בעניין זה ע"פ 6474/03 מלכה נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 727, 721 (2004); ע"פ 624/80 חברת וייס ורנסט נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 211, 218-217 (1981)). נטיית בתי המשפט ליתן משקל להסרת המחדל על ידי העברין מטרתה להפחית את חומרת המעשים בדיעבד בכך שלפחות החסר בקופה הציבורית שנוצר עקב העבירות נרפא. ברי כי ככל שחסר זה בקופה הציבורית נותר, אף אם מסיבה זו או אחרת אין עוד אפשרות לגבות אותו מעובר העבירה במישור האזרחי, לא ניתן לראות בכך הפחתה בחומרת המעשים ולראות בכך משום "הסרת המחדל" במישור שיקולים זה.

ר' גם רע"פ 7773/16, חננאל נ' מדינת ישראל, מיום 26.10.16, שם נפסק:

אציין, בהקשר זה, כי צדקבית המשפט השלום בקביעתו כי אתאי-הסרת המחדל מצידו של המבקש שישלשקול לרלוונטיות לחומרה, ואין לקבל את הטיעון כי אין לנתון זה כל משקל, אך בשל כך שאין ביכולתו של המבקש להסיר את המחדל.

במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שהנאשם הורשע גם בכך שלא הוציא חשבוניות מס ולא שילם את המע"מ בו היה חייב - והרי כאשר עוסק מבצע עסקה, בין אם דיווח עליה בין אם לאו, חלק מהסכום אותו קיבל הוא מס ערך מוסף. הנאשם בחר להשאיר את סכום המס תחת ידו ולא העבירו לקופת המדינה במועד - ואינו יכול להשמע בטענה שכיום אינו יכול לשלמו.

אוסף בהקשר זה, כי לא ניתן לקבל את בקשתו של ב"כ הנאשם להורות לרשויות להגיע עם הנאשם להסדר תשלומים ולדחות את מתן גזר הדין עד שיעמוד בו הנאשם - מעבר לכך שאין לבית המשפט בהליך הפלילי כל סמכות להורות לרשויות כיצד לגבות חוב אזרחי, חלפו שש שנים מאז נחקר הנאשם, שלוש שנים מאז הוגש כתב האישום נגדו ומעל שנה מאז הודה והורשע. ניתן לנאשם די והותר זמן להסדיר את חובו והוא לא עשה כן, ואין בסיס להניח שארכה נוספת תשנה את פני הדברים.

נתתי דעתי לטענות ב"כ הנאשם בדבר חלוף הזמן שבין ביצוע העבירות למועד גזירת הדין ומצאתי בהן קושי: הנאשם פעל עבר את העבירות לאורך תקופה של שמונה שנים, בין 2008 ל-2015, אך המעשים התגלו רק בשנת 2015, וברי כי משך הזמן לא פועל לזכות הנאשם אלא לחובתו - במיוחד בשים לב לכך שהנאשם לא חדל ממעשיו מיוזמתו, ורק מעצרו וחקירתו שמו קץ לכך. עוד יותר התקשיתי להביא בחשבון את פרק הזמן שבין מועד הגשת כתב האישום המקורי, ינואר 2018, ועד מועד גזירת הדין, אשר כולו רובץ לפתחו של הנאשם. פרק הזמן הרלוונטי אותו יש להביא בחשבון הוא זה שבין סיום החקירה ועד הגשת האישום, ובמקרה שלפני מדובר על כשנתיים וחצי. גם אם ניתן היה להגיש את כתב האישום בזמן קצר יותר, אין מדובר בשיהוי חריג ביחס לתיקים דומים - בטח לא שיהוי המצדיק הקלה של ממש בעונש.

לא מצאתי ממש גם בבקשה - שעלתה רק בשלב הטיעונים לעונש - להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר.

לאור האמור למעלה, ראיתי להשית על הנאשם עונש מאסר בצידו הנמוך-בינוני של מתחם העונש ביחס לכל אחד מהאישומים. לאור מכלול הנתונים, ובין היתר העונשים אשר נגזרו על אשת הנאשם, אחפוף את עיקרם של העונשים בגין שני האישומים.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. עשרים ושבעה חודשי מאסר בפועל. הנאשם יתייצב למאסר ביום 23.5.21.
- ב. שבעה חודשי מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור עבירה על חוק מס ערך מוסף או פקודת מס הכנסה שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. שלושה חודשי מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור עבירה על חוק מס ערך מוסף או פקודת מס הכנסה שהיא עוון תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. קנס בסך 60,000 ש"ח או חמישה חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 20.5.21.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון לשירותי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 9:00 במתקן כליאה ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג ניסן תשפ"א, 05 אפריל 2021, במעמד הצדדים.